

HELEN FIELDSOVÁ

POZOROVATEL

THRILLER

Kniha
Zlín

Pozorovatel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Pozorovatel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kniha
Máti
Osm
Neboj
Deepfake
Malovat
Loch Voil
Zlín

POZOROVATEL

HELEN FIELDSOVÁ

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

POZOROVATEL

**Kniha
Zlín**

WATCHING YOU

Copyright © Helen Fields, 2025

Translation © Nela Knapová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1117-4

ISBN e-knihy 978-80-259-1118-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-259-1127-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1128-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Sharon Averyové,
s díky vesmíru, že se naše cesty opět protnuly

KAPITOLA PRVNÍ

PRVNÍ TĚLO Z OSMI

29. ZÁŘÍ

Když si pro Dalea Abnayho přišla smrt, neměla na sobě černou kápi, nedržela kosu ani mu nekynula směrem ke světlu, jež by v něm vzbuzovalo klid. Vláčela ho za nohy po břiše, takže se mu pod bradou nahrnovalo listí, a zatímco z něj unikál život, uvědomil si, že smrt je jen podlý šmejda, který se k němu příkradl zezadu. To mu tedy nepřípadalo spravedlivé. Vždycky předpokládal, že se smrti postaví čelem a dostane férovou šanci bojovat. Jenže nakonec se z ní vyklubal zbabělec se šutrem, jak Dale odhadoval, který ho připravil o život, aniž řekl jediné slovo. Hajzl.

Jediná rána do hlavy odpálila v lebce Dalea Abnayho fyziologickou bombu, která mu spustila dravý proud jak z uší, tak z úst. Vědomí se mu tepnami v mozku stáhlo do malinkého soukromého koutku paměti, jenž se až podezřele podobal jeho dětskému pokoji. Bylo to jediné místo na světě, které miloval a kde se cítil doopravdy v bezpečí do dne, kdy od nich otec utekl s Daleovou tetou. Potom se mu pokoj stal útočištěm před jeho střídavě plačící a ječící matkou, která svou sestru označovala slovy, jež Dale nikdy předtím neslyšel, a když jimi následně v pouhých sedmi letech při hádce počastoval jednu spolužačku, měl z nich ve škole nepříjemnosti.

Někde za zdmi toho dětského pokoje se přibližoval rudý opar. Vítr, který ho hnal blíž a blíž, kvílel jako liška svádějící boj s loveckými psy a přivál zápach mršiny požírané červy. Dale

se ujistil, že jsou dveře pokoje zamčené, a zalezl pod postel. Nevešel se tam tak snadno jako kdysi – chodidla mu čouhala ven a zády dřel o rošt –, ale důležité bylo, že tam měl stále schovaný deník.

Uvnitř se skrývaly úvahy kluka na prahu puberty, který snil jen o dvou věcech – kariéře profesionálního fotbalisty a nejnovějších počítačových hrách pod stromečkem. Chvilí chtěl ještě štěně, tedy dokud si jejich postarší sousedka nepřivezla domů psa z útulku. Dale pozoroval, jak den co den toho zanedbaného podvratáka venčí, jak se horko těžko ohýbá, aby po něm exkrementy sesbírала do černého pytlíku, a cestou tím ještě teplým nadělením pohupuje. To ho přimělo svůj seznam přání přehodnotit. Do fotbalového týmu se také nikdy nedostal, neměl na to. Alespoň videoher si mohl v dospělosti koupit, co srdce ráčilo.

Pokoj poskočil. Dale se hlavou udeřil o spodek postele tak silně, až mu v uších zazvonilo, a na podlaze se objevila trhlina. Muselo to být zemětřesení. No ty kráso, zemětřesení ve Skotsku! První, které kdy zažil. Dale sáhl nahoru na postel a stáhl z ní okraj přehození k zemi, aby boční stranu zakryl, protože si nejasně uvědomoval, že se na druhé straně děje něco opravdu zlého, ale hodlal si deník mermomocí dočíst. Zdálo se to jako lepší nápad. Proč se zatěžovat něčím, co nemůže změnit? Tak nějak to s oblibou říkala matka, i když se mu její slova momentálně trochu motala. Nepamatoval si, že by je někdy předtím mohl použít pro situaci, v níž se nacházel, a teď se mu to ani trochu nezamlouvalo.

Dale otevřel deník a promnul si oči, potom ho zaklapl, pár vteřin počkal a znovu rozevřel. Tytam byly načmárané fantazie prcka, který měl sice velké sny, ale ve škole se nedokázal soustředit a byl drzý na vyučující, jak opakovaně stálo v jeho slovním hodnocení. Zmizely i malinkaté postavičky, jež rád kreslil do pravého dolního rohu, aby je při listování zápisníkem rozpohyboval. Vypařil se i seznam jeho kámošů z různých

období. A dočista bylo ze stránek odstraněno i to jedno neobvyčejné jméno, které psal pořád dokola – Lucy Ogunodeová.

Lucy miloval. Nastoupili spolu do první třídy a zůstali na stejné škole až do jeho osmnácti let, kdy svoje vzdělání ukončil. Nikdy se nezašklebila, když jí učitelka řekla, aby si sedla k němu, a nevysmívala se mu jako ostatní děti. Lucy byla laskavá, milá a krásná a její úsměv zářil v temnotě jeho dětství jako svíčka. Dokud i ona nezhasla, ale při té vzpomínce se mu rozhořely tváře a rozbolel ho žaludek, a tak si na to myslet zakázal.

Dale se rozhlédl, jestli tam nenajde pero nebo tužku. Vždycky pod postelí nějakou měl pro případ, že by pozdě večer nutně potřeboval něco dopsat nebo že by se vzbudil ze snu a chtěl si udělat pár poznámek. Dneska ale žádné psací potřeby nenašel. Dneska prsty nahmatat pouze listí a větvičky, které tam určitě být nemohly, protože by od matky dostal pěknou sodu, kdyby si v pokoji udělal takový bordel, nehledě na to, že ani v nejmenším nepřicházelo v úvahu, aby chodil dovnitř v botách na ven.

Vodiče v hlavě se mu zoufale snažily zapojit do funkčního obvodu a užuž mu téměř sepnulo, když vtom se zhaslo. Daleovi nebylo jasné, odkud tam světlo předtím přicházelo, protože závěsy měl zatažené a strop tam asi ani nebyl, ale nyní panovala za přehozem černočerná tma. Nicméně stránky deníku přesto z nějakého důvodu dál viděl. Uvědomil si, že za jeho zády svítí nějaká malá baterka. Doted' si jí nevšiml, ale poskytovala mu dostatek světla na to, aby viděl, a nemusel se jen stočit do klubíčka a o samotě čekat, co bude dál.

Přál si do deníku opět napsat Lucyino jméno, ale když na něj zase upřel zrak, byl sešit dočista zaplněný tlustými černými klikyháky, jež překryly všechno dobré, co si tam kdy zaznamenal, a přeměnily každou stranu na bezednou propast. Ucukl rukou od papíru, byl si jistý, že kdyby se konečky prstů té grafitové mazanice dotkl, zmizely by a ona černá díra by ho v tu ránu pohltila celého.

Přesto listoval deníkem dál, ačkoliv si dával velký pozor, aby sahal jen na samotný okraj stránek, dokud ho nevyrušilo nějaké kapání kdesi nad ním a on přece jen nepřejel prsty po papíru; když je však zvedl, nebyly černé, ale zelené, měly odstín toho nejtmašího mechu a na dotek připomínaly – musel se nad tím chvíli zamyslet a myslelo mu to bolestivě pomalu – tu hmotu, do níž matka aranžovala kytky. Prodává se ve tvaru lehoučkových kvádrů, a když ji moc zmáčknete, začne se drolit... Florex, tak se jmenuje. Otřel si umazané prsty o podlahu, ale skvrny se nezbavil, tak to zkusil znovu. Tentokrát viděl, že mu z nich něco odpadá. S otevřenými ústy sledoval, jak se mu loupe kůže, jako kdyby přejížděl bříšky prstů po struhadle. Mělo to bolet, ale nebolelo. To zjištění by bylo milosrdné, kdyby si zároveň neuvědomil, že necítí nic. Vůbec nic. Štípl se. Potom se kousl do spodního rtu. A nakonec se praštil do stehna.

„Nic,“ zašeptal.

Na hlavu mu dopadalo čím dál víc kapek, takže peřina, po vlečení a matrace musely být úplně promočené. Prosakující voda, ledová a slizká, smrděla bahnem a červy. Do té chvíle se nikdy nepozastavil nad tím, jak by mohli páchnout červi, ale deník měl nyní stále mokřejší, což nevěstilo nic dobrého, protože byl tím posledním, čeho se mohl držet, a kdyby ho pustil – kdyby ho ztratil –, s naprostou jistotou věděl, že by to znamenalo konec.

Na stránkách se opět objevilo Lucyino jméno, ale písmena už nezdobila žádná srdíčka ani kytičky jako kdysi. Namísto nich se rukopis rozběhl a zanechával na papíru potůčky šedých slz. Zničehonic zápisník upustil, vylekal ho totiž náhlý zápach kouře a plameny, jež vyšlehly ze hřbetu. To se skutečně stalo, vzpomněl si, nešlo o halucinaci, což bylo dobré – ba skvělé –, protože tím pádem stále existovala naděje, že přece jen nepřichází o rozum. Oheň ho možná dokáže z té noční mýry probrat a navrátit do reality.

Deník si samozřejmě číst nemohl, protože ve skutečnosti ho spálil. Nejdříve se ho pokusil rozervat, ale nepodařilo se mu to, a tak ho s opovržením hodil do krbu, několikrát na něj stříkl podpalovač a byl u vytržení, když vzplanul. Lucy totiž všechno zničila. Dlouhé roky ji miloval na dálku, z odstupu, jelikož v rámci pubertální hierarchie nepřicházelo jejich spárování v úvahu a on to moc dobře věděl, ale jakmile ze školy konečně vyšli, udělal všechno pro to, aby se s ní spřátelil, zapůsobil na ni a nakonec sebral odvahu a pozval ji na rande. Všechno jeho úsilí se však prakticky nedočkalo odezvy. Pouze nemastného neslaného zdvořilého odmítnutí, které mu upřímně připadalo horší, než kdyby mu vrazila facku, řekla mu, že je lesba, nebo mu oznámila, že se rozhodla zasvětit život Bohu a vstoupit do kláštera. Lucy stěží zareagovala a Daleovi se zdálo až neuvěřitelné, jakou sílu může takové nic mít.

Po Lucy se mu pochopitelně do hledáčku dostaly i jiné ženy, ale žádná z nich nebyla hodna toho, aby si zapsal její jméno do deníku. Tak rychle jako se oheň rozpoutal, teď vyhasl a zanechal po sobě jen rozžhavené uhlíky. Ve slábnoucím světle baterky vytvářel papírový popel vznášející se, kroužící závoj.

Ženy zjevně nebyly nic pro něj. Buď byly pro Dalea příliš dobré, nebo pro něj nebyly dost dobré. Někde také slyšel – snad ve filmu nebo v seriálu? –, že by měl oslovovat ty méněcennější z nich, protože takové jsou za mužskou pozornost vděčnější a spíš ho nechají jím dělat, o čem snil. S touhle logikou ale zásadně nesouhlasil. Proč by se měl už takhle brzy spokojit se společností ženských s nedokonalými postavami a průměrnými tvářemi? Proč ho krásné ženy s plným, vytvárovaným poprsím a uzoučkým vosím pasem nechtěly stejně jako ženy, které zjevně toužily po mužích ve videích, na něž se díval právě tady pod postelí pozdě v noci, když matka dávno spala a nemohla ho přistihnout?

Baterka několikrát zablikala. Dale ji popadl a zatřásl s ní, aby bateriím dodal druhý dech, ale marně. Nakonec zbyla jen

temnota. Pokusil se vykřiknout, ale na jazyk mu dopadly prosakující kapky a z té odporné chuti se mu zvedl žaludek. Nyní už k němu voda tekla ze všech stran. Chtěl promluvit, chtěl dostat příležitost říct pár posledních slov, jazyk mu však jen ležel v ústech jako nepoužitelný, neforemný kus masa. A netlačila ho teď postel k zemi silněji, nebo se mu to jen zdálo? Litoval, že se vždycky nechoval správně a hezky, i když se nedávno rozhodl to trochu odčinit. Chtěl víc. Snažil se být lepší člověk. Teď už bylo ale pozdě.

Pokusil se překulit na bok, aby si mohl přitáhnout kolena k hrudníku a dopřát si poslední trošku útěchy a pohodlí, které skýtá poloha plodu, ale z původní hrstky listů v rozích pod postelí se náhle staly celé haldy nakupené kolem jeho těla, jež se k němu tiskly jako studená vlhká přikrývka. Vzduch v jeho ústech byl hutný a chutnal po smrti. V posledních vteřinách, kdy mu vědomí otevřelo dveře pokoje a dovolilo mu pochopit, kde se jeho pozemská schránka doopravdy nachází, si stihl jen pomyslet, jestli se Lucy Ogunodeová – ať už je kdekoliv – dozví o jeho smrti. A jestli jí nebude úplně jedno, že zemřel.

Zatímco se Dale několik minut – příliš dlouhých a krátkých zároveň – vytrácel ze světa, opodál naříkalo pět dívek.

KAPITOLA DRUHÁ

DRUHÉ TĚLO Z OSMI

5. KVĚTNA

Seržant Lively, vyšetřovatel edinburského kriminálního oddělení, seděl v kostele a s ohledem na to, co všem na setkání celý život od srdce říkal o svém postoji k náboženství, doufal, že se na místě nepropadne a neschvátí ho pekelné plameny. Občas si však jeho práce vybírala svou daň a za poslední dobu si vyžádala až příliš mnoho lidí, které měl rád, a tak ho kroky dovedly až sem. K modlení se ještě ani nedostal, když se z jeho telefonu rozezněla skladba Black Hole Sun, což znamenalo, že mu volá někdo z policejní stanice.

„Já se na to...“ zabručel. „To nemůžu mít ani chvíli klidu?“ Přijal hovor. „Bejt váma se modlim, že máte setsakramentsky dobrej důvod, proč mi voláte.“

„Definujte dobrý,“ odvětila seržantka Christie Salterová. Navzdory věkovému rozdílu – Lively byl padesátník a Salterové bylo o dvacet méně – měli stejnou hodnot, ale všechno, co Christie uměla, ji naučil on, což kolegyni také nezřídka připomínal a ona tohle jejich špičkování tajně zbožňovala.

„Buď jsem vyhrál v loterii, nebo se Skotsko stalo závislým územím Baham a všichni máme právo se tam v důchodu přestěhovat,“ odpověděl Lively a vycházel přitom už na hřbitov, ačkoliv dost nelibě nesl, že jeho osobní volno vzalo tak rychle za své. Na náhrobních kamenech poblíž byla vytesaná jména některých jeho bývalých kolegů, u nichž se chtěl na chvíli zastavit. Projevit jim neúctu, jak tomu jen tak pro sebe říkal.

Nebožtíci kamarádi nechtěli úctu, ale to, aby si ostatní připomínali ty nejlepší chvíle, které s nimi zažili.

„Peníze by vás brzo omrzely a na pláži byste se hned spálili. A navíc vás teď potřebujeme tady, když máme tým o pár členů chudší. Doufala jsem, že můžete zajet do Nemocnice svatého Kolumby. Byl nalezen bezdomovec s mnohačetnými bodnými zraněními. Převáží ho tam rychlá na operaci.“

„Mnohačetný bodný zranění a je pořád naživu?“ Lively cestou k autu zrychlil krok.

„Asi díky několika vrstvám oblečení. Zabránily průniku nože příliš hluboko. Ale i tak to musel být zběsilý útok. Vypadá to, že k němu došlo včera večer. Dneska ráno ho u plotu parkoviště průmyslového areálu v Bankside našel člen ochranky, když přišel na ranní směnu.“

„Dobrá, tak já tam jedu. A jak to, že jsem si tohohle černýho Petra vytáh já, když mi to voláte vy?“

„Já mířím do sochařského parku Jupiter Artland,“ vysvětlila mu Salterová. „Nějaký návštěvník se psem tam našel ostatky. Ještě k tomu nemám žádné podrobnosti, bylo mi jen řečeno, že soudní lékař je z místa činu dost nešťastný.“

„A jak jinak by se vzhledem ke své volbě povolání chtěl asi tak cejtit?“

Salterová jeho komentář zcela přešla. „Prostě si pospěšte, ano? Nevím, jestli to ten pobodaný muž přežije, a nikdo z něj ještě nic smysluplného nedostal.“

„Budu tam do deseti minut,“ ujistil ji Lively. „Dejte jim vědět, ať mě čekaj. Zkusím, jestli z něho něco vytáhnu, než mu daj narkózu. To se vám ten první tejden zpátky v práci pěkně vybarvuje, co?“

„Tohle je Edinburgh,“ poznamenala Salterová suše. „Nečekala bych nic jiného.“

Nemocnice svatého Kolumby byla novostavbou, která se mohla snadno stát architektonickou zrůdností, ale Skotsko vědělo,

jak zachovat jednolitý ráz krajiny. Nedostatečně ošetřenou náležitostí bylo v souladu s edinburskou tradicí jen parkování, a tak to Lively vzdal, aniž na parkoviště pro návštěvníky dojel, zastavil na trávníku u vchodu, a než se k němu přihnul huláka-jící člen ostrahy, měl už z kapsy vytažený průkaz.

„Policie,“ oznámil mu. „Nemám čas.“

„Je tady cedule,“ rozčiloval se pracovník ostrahy.

Lively otočil hlavu, aby si ji přečetl.

„No jo, ale stojí na ní, že se na trávník nemá vstupovat. Já jsem na něj vjel. To je něco úplně jiného.“

„Teprve nedávno tu trávu zaseli. Za tohle budu mít průser,“ lamentoval muž a svěsil přitom hlavu.

Lively vzdychl, zalovil v kapse a hodil mu klíčky od auta. „No tak dobře, nechci vám zavařit. Klidně mi teda přeparkujte. Až budu hotovej, skočím si pro klíčky k vám. Kudy na ARO?“

Pracovník ostrahy si povzdechl a ukázal mu daným směrem. Lively mrkl na hodinky, pokusil se trochu popoběhnout, aby to zdržení dohnal, ale rychle si to rozmyslel. Když bude takhle blbnout, tak se na ARO dostane leda na nosítkách pod rukama někoho, kdo mu bude provádět nepřímou srdeční masáž. Vážně bylo načase shodit těch pár kilo navíc – víc než pár, zašeptal zlomyslně jeho mozek –, jak si sliboval už... těžko říct, jak dlouho, upřímně si nevzpomínal.

Fasáda nemocnice byla vyvedená ve skotském baronském stylu a skutečně vypadala jako z jiného století – miniaturní věžičky, pískovcové kvádry, záplava oken a vytesané detaily, které by i ty nejstojitější kameníky dojaly k slzám. Těch několik kroků zvenku dovnitř by se dalo označit za cestování v čase. Člověk by věřil, že se ocitl ve zdravotnickém zařízení na jiné planetě, protože uvnitř se skrývalo čtyřpodlažní atrium s osvětlením, které se před vámi samo rozsvěcovalo a za vámi zase zhasínalo, s řadou balkonů vybavených designovými pohovkami a s velkými osázenými plochami, jež byly opatřené

vlastními rosícími rozstříkovači, které udržovaly půdu vlhkou. Vonělo to tam po borovicovém jehličí a muškátovém oříšku a z nějakého ukrytého reproduktoru se prostorem linuly zvuky ptačího zpěvu a včelího bzukotu. Lively okamžitě cítil, jak mu z beder spadlo to důvěrně známé černé mračno, které na něj sedalo na policejní stanici. Rážoval, jak nejrychleji dokázal, a doufal přitom, že muž, za nímž přijel, je stále naživu.

Poslali ho dveřmi, jež zakazovaly vstup veřejnosti, po dlouhé bílé chodbě do umývárny, kde dostal návleky na boty, nato mu pomohli do operačního pláště a nakonec si nasadil rukavice. Napadlo ho přitom, že mezi vstupem na místo činu a na operační sál není v současnosti příliš velký rozdíl.

„Doktor Hall, anesteziolog, už je v přípravě a operátérka je na cestě,“ dozvěděl se. „Dovolila vám jít dovnitř, ale budete mít jen minutku. Pacient je na tom zle. A hlavně se ničeho nedotýkejte, když jste se nevydezinfikoval.“

Lively prošel automatickými dveřmi. Oknem vlevo uviděl tým osmi lidí, kteří se chystali na operaci – připravovali nástroje na tácy, seřizovali světla, zavazovali si pláště a zapojovali monitory. Pacient na pojízdném lůžku před ním skýtal naprosto odlišný pohled. Mohlo mu být mezi čtyřiceti a padesáti, měl zacuchané, spleené zrzavé vlasy a na obličeji a pažích řadu nevyhnutelných jizev člověka, který žije dlouhodobě bez střechy nad hlavou. Teď už byl ale vzhledem k barvě v obličeji a tomu, že každý jeho nádech a výdech zněl jako ucpaná píšťalka, jednou nohou v hrobě.

Když k němu Lively přistoupil, aby těch několik drahocenných vteřin využil, prošla dveřmi naproti dovnitř žena s laskavým, pozitivním úsměvem a aурou naprostého klidu.

„Děkuji vám všem za přípravu, budeme se do toho moci pustit. Máme tu ale hosta, tak mu nejdříve dejme prostor, aby zjistil, co potřebuje.“ Kývla Livelyho směrem a on si nemohl pomoci a musel jí úsměv oplatit.

„Seržant Lively,“ představil se.

„Já jsem Beth Waterfallová, z úrazové chirurgie. Obávám se, že nemáte moc času. Tak začněte, jen na něj moc netlačte. Prý co ho přivezli, průběžně upadá do bezvědomí.“

Pacient na lůžku prudce otevřel oči. Upřel je nejdřív na anesteziologa, potom na Livelyho a nakonec na chirurgyni na druhé straně místnosti.

„Ne, ne, ne!“ Začal kroutit hlavou, zmítat pažemi a chytat hadičky, které mu do nich vedly. „Pomoc! Pomozte mi někdo!“ Slova mu z úst vyšla rozmělněná a doprovázela je sprška slin.

„Tachykardie, laktátová acidóza s nízkou hladinou hemoglobinu,“ ozval se doktor Hall. „Dochází nám čas.“

Beth Waterfallová zatřásla hlavou. „Musíme ho otevřít a zastavit to krvácení. Detektive, máte jen vteřiny.“ Operátérka si narovnala roušku a přesunula se k pacientově odhalenému břichu, kde mu na třech ranách prosakovaly obvazy.

Lively nezaváhal. Naklonil se muži nad obličej a snažil se s ním navázat oční kontakt.

„Pane, jsem policajt. Můžete mi říct něco vo člověku, co vás napad?“

„Ses posral?“ zamumlal muž. „Zhebnu tady. Dostaň mě vod-sad!“

„Pomůže nám cokoli, co si vybavíte,“ ujistil ho Lively.

„Tlak klesá!“ Tentokrát doktor Hall promluvil hlasitěji.

„Krvácí už moc dlouho. Uspěte ho,“ nařídila Waterfallová. „Deset vteřin, detektive.“

Lively se k muži nahnul ještě blíže, ačkoliv zraněný zběsile házel hlavou. „Řekněte mi něco. Cokoli.“

Anestetikum už muži proudilo do žíly, ale přesto popadl Livelyho za ruku s překvapivou silou. Otevřel ústa, aby se s ním o něco podělil, ale vtom se mu protočily panenky a hlava se mu svezla do strany.

„Pacient je připraven,“ oznámil anesteziolog. „Tlak má na hraně, srdeční rytmus je slabý. Když bude v narkóze dlouho, nemusí se vůbec probudit.“

„Nezlobte se, detektive, ale musím vás odsud vykázat,“ sdělila mu Waterfallová. „Můžete počkat v kavárně a já si vás tam sama najdu, jestli chcete.“

„To vod žen neslýchám často, ale nechám si to líbit,“ podotkl Lively.

„Věřte mi, že s chirurgem randit nechcete,“ odvětila Waterfallová a vzala si od asistentky list papíru, který začala pročitat, zatímco pokračovala v řeči. „Jsme workoholici, co trčí v práci v nekřesťanských hodinách, vracíme se domů s vlasy zavánějícími po krvi a ve všech našich historkách figurují tělní tekutiny. Krucinál, krvácí do břicha už hodiny. Zavěste další nulku na transfuzi a přichystejte se na masivní odsávání.“

„Tak to jsme podle všeho spřízněný duše.“ Lively jí věnoval úsměv, který lékařka neviděla, protože už procházela na operační sál. „Budu vás čekat.“

KAPITOLA TŘETÍ

5. KVĚTNA

Doktorka Waterfallová se objevila o čtyři hodiny později, obličej jí nyní rámovalo nedbalé mikádo a hnědé oči zářily vřelostí. Odhadoval, že je o několik let mladší než on, byť byla v mnohem lepší formě. Lively zamířil rovnou ke kase koupit jí kávu. S vděčností si ji od něj vzala a posadila se.

„Zeptal bych se, jestli to přežil, ale po třiceti letech zkušeností vám to dokážu vyčíst z tváře,“ poznamenal Lively.

„Už ve chvíli, kdy ho přivezli, neměl moc velkou šanci, ale mým mottem je, že naděje umírá poslední. Celý operační tým bojoval, seč mohl, aby ho udržel naživu, upřímně asi déle, než jsme měli. Nesnáším, když tenhle boj prohraju. Nejdříve mi proletělo hlavou, že to budu muset jít oznámit rodině. Až po chvílce jsem si uvědomila, že nemůžu, a to je z nějakého důvodu ještě horší.“ Usrkávala kávu a Lively ji chvílku nechal, ať si ji v klidu vychutná. Beth Waterfallové se ve tváři zračil vyrovnaný klid, jež se zdál být v rozporu s houževnatostí potřebnou pro výkon její práce, a z koutků očí se jí rozbíhaly vrásky od smíchu, jako by to byly sluneční paprsky nakreslené dítětem. Na její postavě se odrážely hodiny strávené na nohou. Z rozdílu mezi tím, jak o sebe pečovala ona a jak o svoje tělo dbal on, se mu rozhořely tváře. Raději se vrátil k práci, aby tím zakryl, nakolik je mu trapně.

„Co mi můžete říct vo jeho zraněních?“

„Nejsem soudní lékařka, tak moji expertizu berte z kriminalistického hlediska s rezervou,“ upozornila ho. „Ale z lékařského

pohledu šlo o tři bodné rány, všechny zhruba stejné hloubky a na kůži stejné šířky. Kromě nich měl i několik menších, spíš pokusů, kdy zbraň zastavil materiál, kapsy a podobně. Oblečení jsme zabalili, abyste si ho mohl odvézt. Podle lékaře, který ho ošetřoval jako první, prošla zbraň několika vrstvami, které byly patrně důvodem, proč přežil tak dlouho, ale také ho ve výsledku zabily právě ony. Kdyby bylo snadněji vidět, že ho někdo napadl, mohl si jeho stavu někdo všimnout dříve.“

„Jak vás poslouchám, tak byste na soudním klidně mohla dělat.“

„Ke stejnému závěru jako já by nejspíše došel kdejaký medik v prvním ročníku,“ namítla Waterfallová. Mluvila hlubokým, hedvábným hlasem a usmívala se přitom. Lively se snažil zaměřit na svůj šálek kávy, aby jí necivěl na rty. „Zranění byla patrně příliš vážná na to, aby dokázal zavolat na kolemjdoucí, pokud se tam nějací vyskytovali, natož aby byl schopný se zvednout a dojít si pro pomoc, ale zároveň nesahala dostatečně hluboko, aby okamžitě vykrvácel. Místo toho krvácel hodiny do břicha.“

Lively si povzdechl. „Všimla jste si nějakých dalších poranění, třeba na rukách?“

„Bohužel jsem je pečlivě nezkoumala, ale určitě na nich neutřil zranění, která by potřebovala chirurgické ošetření. Jedna bodná rána poškodila ledvinu, tam to bylo prakticky přímočaré. Druhá ovšem zasáhla předstěru a žílu pod tukovou vrstvou kůže, která způsobila to pomalé vnitřní krvácení. Pro nás byla při operaci nicméně nejnáročnější třetí rána, protože ta mu perforovala střevo a zapříčinila zánět pobříšnice. Nejspíš by nepřežil jen kvůli infekci samotné. Nakázala jsem týmu, aby s tělem manipulovali co nejméně, a zachovali jsme vám tak důkazy, ačkoliv okolí ran muselo být pochopitelně náležitě očištěno, stejně jako místa vpichu a obličej, k němuž potřeboval přístup anesteziolog. Pokud naleznete jeho rodinu, ráda bych s nimi mluvila. Pro příbuzné bývá frustru-

jící, když nedostanou příležitost zeptat se na to, co potřebují vědět.“

„Jak dlouho podle vás musel krváčet?“ zeptal se Lively.

Lékařka lehce pokrčila rameny. „Těžko říci. Několik hodin, ale méně než den. Příčinou úmrtí byla nakonec ta masivní ztráta krve, která vedla k srdeční zástavě.“ Waterfallová natáhla ruku a položila ji jemně na tu jeho. „Doufám, že toho pachatele chytnete. Lidí bez domova tady umírá příliš mnoho. Měli bychom jim pomáhat daleko víc.“

„To jo, ale přednost přece musej mít vyšší platy politiků,“ zabručel Lively. „Jak jinak by si mohli dovolit letní dovolený na Maledivách?“

„Měla bych už jít,“ pronesla Waterfallová a pomalu zase ruku stáhla. „Děkuju za kávu, detektive.“

Lively si uvědomil, že ještě nechce, aby šla, a v krku se mu přitom udělal knedlík velikosti golfového míčku. „Waterfallová je nevšední příjmení. Vodkud je?“

„Můj otec pocházel z hrabství Staffordshire. Jmenuje se tam tak jedna vesnice. Hodně stará. A matka byla z Portree. Poznali se za studií na zájezdě v Paříži. Zúčastnili se nějaké básnické soutěže a ten výlet byl cenou pro vítěze. Láska na první pohled, říkával otec. Matka tvrdila, že ho nejdřív nechala trochu se snažit, ale já věřím jeho verzi.“

Lively opět cítil, jak mu rudnou tváře, a uvažoval, jestli v nemocnici nechtyl nějaký bacil. Zalovil v kapse, kde měl vizitky se svými kontaktními údaji, a jednu poněkud pomačkanou kartičku jí podal. „Kdyby vás ještě něco napadlo,“ pronesl.

„Máte pero?“ zeptala se. Lively jí ho podal a Waterfallová mu napsala svoje číslo na ubrousek. „Tady. Předpokládám, že se mnou budete chtít ještě mluvit, abychom sepsali výpověď. To už bude naše druhá schůzka, takže budu očekávat květiny.“

„To asi není dovolený,“ zamumlal. „Policejní rozpočet většinou tak štědrej není.“

„To je škoda,“ uculila se a Lively instinktivně zastrčil břicho a pokusil se na židli narovnat. „Tak se každopádně ozvěte. Za jiných okolností ale, tohle bych nerada opakovala.“

Zvedla se a odešla, zatímco Lively se ještě stále snažil zformulovat nějakou odpověď.

KAPITOLA ČTVRTÁ

5. KVĚTNA

Rozlehlý sochařský park Jupiter Artland byl idylickým místem. S velkolepými zatočenými terasovitými prvky a vodními plochami nabízel útočiště jak obyvatelům města, tak turistům, kteří měli po krk plastových a tartanových suvenýrů. Od října do poloviny jara uzavíral park svoje brány, aby se půda mohla vyrovnat s deštěm a mrazy, aniž ji návštěvníci ušlapávali.

Za těch několik hodin, jež Lively strávil v nemocnici, doznal park proměny. Značná část byla zcela uzavřena, vyrostly tam policejní stany a veškeré vybavení se na místo činu pracně nanosilo pěšky, aby se co nejméně narušily důkazy a co nejvíce se zabránilo poškození pozemku. Zpracování venkovního nálezu těla chvíli trvalo. Nešlo jen o to, zajistit a přesunout mrtvolu, ale také spoustu zeměny kolem ní. K tomu se musela detailně pročesat velká oblast, jestli se nenajde zbraň, oblečení nebo cokoliv jiného, co mohl vrah či vražedkyně ztratit při útěku z místa činu. Lively byl vděčný, že prve dostal na starost nemocnici, pěkně pod střechou.

Nijak nespěchal, když po cestičkách mířil ke stromům, jejichž klenba poskytovala přístřeší a stín Nařikajícím dívkám. Stály buď volně v prostoru, nebo opřené o stromy, vlasy jim spadaly přes obličej a zmítaly jimi tak silné emoce, že je člověk slyšel plakat a štkát i navzdory tomu, že všech pět jich mělo srdce doslova z kamene. Zděšeně na dívky zůstal zírat. Z nějakého důvodu jím otřásl víc než lidské ostatky, jejichž

rozkladu byly zřejmě svědkyněmi, zatímco se zima překulila do jara.

Christie Salterová pozorovala při práci nového edinburského soudního lékaře Natea Carlislea. Lively musel uznat, že uprostřed forenzního a vyšetřovatelského týmu, jenž zajišťoval důkazy na místě činu a zvěčňoval ten hrůzný nález do evidence skotské kriminální historie, Carlisle vyčníval.

„Tak vy jste do něj taky zabouchnutá?“ zašeptal jí Lively za zády.

Salterová se chytila za srdce. „Propánajána, seržo, někoho tu brutálně zavraždili. Tak byste tady neměl lidi takhle přepadat. A pro pořádek připomínám, že já už svého milého mám.“

„Pokoukat se přece pořád můžete, holka. Jste vdaná, ne mrtvá.“

„To je za stávajících okolností nevkusné,“ zamumlala Salterová.

„Ale no tak, vždyť se tím živíme. To jste se nikdy nepozastavila nad tím, že kdyby lidi nevypouštěli duši za nešťastnejch okolností, neměli bysme co na práci?“ prohodil Lively.

„Redefinovat vraždy jen jako podmínku naší zaměstnanosti, já snad špatně slyším.“

„Jen říkám, jak se věci maj. Přiznejte, Salterová, že jsem vám chyběl.“ Jemně ji šfouchl loktem.

Nate Carlisle – přes sto osmdesát centimetrů vysoký černoch s mrštnou, šlachovitou postavou a holou lebkou, která by na bělochovi nevypadala ani zdaleka tak dobře – couvl několik kroků od těla, ohlédl se na ně a mávnutím je k sobě přivolal. „Stoupejte pouze na rohože, prosím,“ nakázal jim.

Přesunuli se k němu pomalu a opatrně. Visel nad nimi strašák v podobě obhájce, který využije každého přešlapu nebo upuštěného telefonu.

„Tak jak moc je tenhle mrtvej, doktore?“ začal Lively.

Nate Carlisle vzdychl a povytáhl na seržanta obočí tak významně, až se musela Salterová usmát. Příjemně ji překvapilo,

že ho Lively nijak nepobavil, jelikož u policie jinak stále v mnoha ohledech panovala atmosféra pánského klubu.

„Já jsem seržantka Christie Salterová,“ představila se. „Co nám můžete říct?“

„Ostatky objevil zaměstnanec, který připravoval park na zahájení sezony. Oběť je muž, výšku odhaduji mezi sto pětasedmdesáti a sto osmdesáti centimetry. Oba máte dostatek zkušeností, takže jste určitě sami poznali, že tělo v takto pokročilém stadiu rozkladu leží venku už několik měsíců. Upřesnit to půjde obtížně, pokud nenajdeme nějaká tvrdá data, která nám napoví, od kdy se pohřešuje. Jelikož ostatky jsou plné hmyzu, přizvu na pomoc forenzního entomologa. Vzhledem k tomu, že z těla zbyl převážně skelet, k úmrtí došlo minimálně před čtyřmi měsíci.“

„Můžete vyloučit přirozené úmrtí a sebevraždu?“ zeptala se Salterová.

„Skloněte se blíž, ale dejte pozor na rovnováhu a snažte se nevdechovat,“ odpověděl Carlisle.

Salterová s Livelym se oba naráz zhluboka nadechli a předklonili, aby co nejlépe viděli. Carlisle odhrnul prstem v rukavici z černající lebky trs vlasů a odhalil trhlinu vespod.

„Zlomenina?“ prohodil Lively.

Carlisle přikývl. „Spánkové kosti. A ta fraktura je natolik výrazná, že rána musela způsobit akutní mozkové krvácení, rychle následované ztrátou vědomí. Sám si to udělat nemohl.“

„Nemohl spadnout a uhořit se do hlavy o kámen nebo kmen?“ ujišťovala se Salterová.

„Mohl, podobalo by se to úrazu na lyžích. Nadto mohl vzápětí upadnout do kómatu a způsobené krvácení do mozku mohlo zastavit veškeré důležité neurologické funkce,“ uvažoval Carlisle. „Ale to nevysvětluje, co se stalo potom.“ Ukázal za ně, kde jeden z forenzních techniků vybavený kovovou pinzetou a nekonečnou trpělivostí odklízěl jednotlivé spadané listy.

Pod listím ve vlhké hlíně se totiž táhly brázdy vedoucí do hustého křoví pod korunou rozložitého stromu. Tyto brázdy, které připomínaly stopy ve sněhu po sáňkách, dokumentoval fotograf na štaflích.

„Hluboko v podrostu jsou pohorky, vklíněné pod větví a částečně pohřbené v zemi. Usuzuji, že nějaké zvíře vytáhlo mrtvolu ven, ale byla už natolik rozložená, že kotníky povolily, chodidla zůstala zašněrovaná v botách a zbytek nohou máte před sebou. Chybí nám paže, ale je možné, že jsme ji jen zatím v okolí nenašli nebo že si ji nějaký predátor odnesl do doupěte.“

„Doplnil si zásoby v mrazáku na půlnoční svácu,“ prohodil Lively.

„Kristepane, necháte už toho? Omlouvám se za něj,“ zavrčela Salterová.

„Není třeba. Už jsme se seržantem Livelym spolupracovali,“ ubezpečil ji Carlisle. „Naštěstí je to vynikající vyšetřovatel.“

„No tak to by stačilo, vy dva,“ zamručel Lively. „Našli vaši lidi ještě nějaký voblečení?“

„Bundu neměl a ostatní je z lehké bavlny. Vypadá to jako kraťasy a tričko, z velké části zetlelé. Všechno, co jsme našli, jsme prohlédli, zda by nám to nepomohlo ho ztotožnit. Zatím nemáme telefon, peněženku ani klíče,“ informoval je Carlisle.

„Je lebka v dostatečně slušném stavu, aby se dalo uvažovat vo rekonstrukci vobličej?“ zkusil Lively.

„Dejte mi minutku a budu schopný vám to říct. Chystáme se tělo vyzvednout.“

Carlisle zmizel směrem, kam už jeho kolegové přinášeli speciální nosítka a ochranný vak, aby mohli přesunout ostatky do dodávky a následně do městské márnice. Lively se na rohoži otočil kolem dokola, aby se v parku zorientoval.

„Je to tady už měsíce zavřený. Můžeme tipovat, že ho zabili někdy koncem léta nebo začátkem podzimu. Na loupež to je dost zvláštní místo, nemyslíte?“ Strčil si ruce do kapes a zamračil se.

„Souhlasím,“ uznala Salterová. „Nejednalo se o loupež, a i kdyby ano, tak jim nešlo o nic tak prostého, jako jsou peníze nebo telefon. Obvykle bych zvažovala, jestli to nemá spojitost s drogami, ale pěší túry zrovna nepatří mezi vyhlášené koníčky šéfů místních drogových kartelů. Co byste tipoval vy?“

„Mně přijde pravděpodobná hádka,“ odpověděl Lively. „Dva kámoši, manželskej pár nebo obchodní partneři. Možná spor vo prachy. Haló, doktore!“ zavolal na Carlislea. „Říkal jste, že chodidla měl částečně v zemi. Jak hluboko?“

„Jen pár čísel,“ sdělil mu soudní lékař.

„Takže to byla improvizace,“ usoudil Lively. „Ne profi práce. Kdyby to byla nájemná vražda, přinesli by si rejč a uklidili po sobě. Žádněj pořádněj skotskej nájemnej vrah by to takhle neodfláknul.“

„Pěkné,“ poznamenala Salterová. „Podívejte, už ho odnášejí. Pojdme za nimi.“

Na otevřeném prostranství vedle byl postaven stan, který poskytoval přístřeší a suché prostředí pro uskladnění potřebného vybavení. Nosítka přinesli dovnitř a Carlisle dal oběma policistům rukavice a roušky, než se mohli k tělu přiblížit.

V porovnání s jinými oběťmi nešlo o ten nejhorší možný nález. Lively z vlastní hořké zkušenosti věděl, že daleko horší je čerstvější mrtvola. Jakmile tkáň zkapalní, všechno začne vysychat. A potom už se podobnost s lidskou bytostí vytrácí rychle.

Nebožtíka už nikdo nepozná. Identifikace těla někým z rodiny nebo přátel se dělat nebude. Zbývalo z něj dost na to, aby získali spolehlivou DNA a patrně i otisk zubů, ale přesto nebylo jisté, že se jim podaří určit totožnost.

Kosti byly polámané, rozdrcené a přeházené, místy spojené zhnědlými šlachami nebo potažené cáry vyschlé, ztuhlé kůže. Lebka nicméně, až na zmíněnou prasklinu, neutrpěla jiné poškození.

„Myslíte, že hlava byla zahrabaná lépe než zbytek těla?“ přemítala Salterová.

„Ne, lebka je v lepším stavu než ostatní kosti, protože naše místní divoká zvěř nemá dostatečně široké čelisti, aby ji dokázala vzít do tlamy a skousnout. Všechny další části těla nesou stopy od predátorů nebo mrchožroutů.“

„Dobře,“ ozval se Lively. „Brkněte, až budete mít pitvu hotovou. My začneme probírat pohřešovaný. Příčinou smrti byl ten úder do hlavy, že jo?“

„Takový ukvapený závěr bych dělal nerad,“ opáčil Carlisle, stáhl si rukavice a oběť zakryl. „Je dost dobře možné, že ho ta rána hned nezabila.“

„Do prdele,“ zaklel Lively tlumeně.

„Takže se domníváte, že ho možná pohřbili, když byl ještě naživu?“ špitla Salterová.

„Bohužel ano,“ potvrdil Carlisle. „Ale jelikož se plicní tkáň příliš nedochovalo, bude nejspíš nemožné stanovit to s jistotou.“

„Takže podle vás ho někdo praštil do spánku a vodtáhl do improvizovaného mělkého hrobu, kde se dotyčnej nedokázal pohnout a kde se pod vrstvou hlíny a listí postupně udusil,“ shrnul Lively. „To asi chudák úplně nečekal, když ráno baštil lupínky s mlíkem, co?“

KAPITOLA PÁTÁ

10. KVĚTNA

Salterová seděla za pracovním stolem a uvažovala, zda udělala správně, když svoji krásnou adoptovanou holčičku zanechala v péči chůvy a vrátila se do práce. Mohla si donekonečna opakovat, jak je pro dceru dobré, že přijde do styku s dalšími lidmi a že dělá všechno od plavání po balet pro batolata, ale ta dlouhá odpoledne strávená na pohovce se spícím miminkem na hrudi jí stále připadala jako ten nejkrásnější sen, jaký kdy měla. Teď se musela v práci probírat obrázky hmyzích larev, rozborem půdy a seznamem prodejen s turistickou obuví. Od rána už postě zívla a protáhla se, když do vyšetřovací místnosti kriminalistického oddělení v Edinburghu doslova a do písme vpadl Lively ve sportovních teplácích, původně bílém tričku a s běžeckou obuví na nohou.

„Doktora!“ zahalekal někdo z týmu, což mu vyneslo krátký aplaus.

„Defibrilátor!“ ozvalo se nato. „Odstupte!“

Jakmile se Livelymu podařilo zcela narovnat, otřel si pot z očí a zavrčel na ně. „Je vám jasný, že všechny vaše přítelkyně si ke mně choděj pro rady do postele, že jo?“

Ženám v místnosti se zkřivila tvář do úšklebku, a zatímco potlačovaly náhlou nevolnost, muži se rozchechtali.

„Tak to by stačilo,“ křikla Salterová. „Zpátky do práce. Dáte si sprchu, seržo, nebo s vámi musím hodit řeč o přirozeném obranném mechanismu lidského těla?“

Lively si přičichl ke svému podpaží a zavrával. „Dejte mi pět minut.“ Za čtvrt hodiny byl zpátky, usrkával černou kávu a při každém doušku nakrčil nos.

„Dneska bez cukru a mléka! Děláte na mě dojem. Rozhodl jste se pro pár převratných změn, co?“ usmála se Salterová.

„Jen se snažím vo trošku zdravější životosprávu,“ podotkl. „Nikdy nevíme, kdy se vocitnem v situaci, ve který budem muset fyzicky vobstát. Neměl jsem klidovej tep tak nízko, jak bych chtěl.“

„Dobře děláte. A to načasování má nějaký konkrétní důvod?“ Ze všech sil se snažila ovládnout, ale nakonec se musela zakřenit. „Protože jak jste teď vylezl ze sprchy, tak se mi zdá, že máte o něco tmavší vlasy než včera.“

Lively dopáleně zafuněl. „To je veškerá detektivní práce, kterou dneska hodláte udělat, nebo jsme tady, abysme vyřešili aspoň jednu z těch zatracenejch vražd, než se komisařka zase vztekne?“

„Už nic neříkám!“ Salterová zvedla ruce na znamení toho, že se vzdává. „Ale vážně, kdybyste někdy potřeboval radu, no víte, co se týče žen a randění a tak podobně, můžete se mě zeptat. Dokonce si z vás ani nebudu dělat prdel.“

Lively si založil ruce na prsou a s ústy pevně zavřenými se opřel na židli.

„Tak fajn, jak je libo. Jen mějte na paměti, že nároky na péči o vzhled se od osmdesátých let dost zvedly.“ Vzala si vlastní hrnek s kávou. „Ztotožnili jsme vašeho pobodaného muže bez domova, mimochodem. Jmenoval se Archie Bass a mezi bezdomovci byl známý jako chronický alkoholik, ale v poslední době prý vysadil drogy. Na ulici žil roky, přes zimu využíval noclehárny. Na fotce, kterou jsme dali roznést strážníkům, ho poznal dobrovolník jednoho nízkoprahového denního centra. Takže mi přijde, že buď se s někým dostal do křížku, nebo nám venku chodí další zvrácený parchant, co si svoji psychózu vylévá na těch, které považuje za zbytečné. Vyrazíte se mnou

do ulic? Zjistili jsme, kde se často vyskytoval a s kým pravidelně chodil popíjet.“

„Já mám, ehm, sraz s jeho doktorkou, co ho, ehm, voperovala, v márnici. Teda ten sraz je v márnici. Nabídla se, že s náma projde postup tý voperace, abysme to všechno měli, jak se říká, posichrovaný.“

Salterová se zhluboka nadechla a složila si ruce do klína. „Zadrháváte se víc než obvykle. A když teď o tom tak přemýšlím, neviděla jsem vás v košili už notně dlouho, a tahle je dokonce vyžehlená, pokud mě nešálí zrak. Není ta operátérka náhodou sympatická a svobodná?“

„Tak a dost. Už jsem měl bejt na cestě. A až se tady potom zase sejdem, abysme si vyměnili zjištěný informace, tak už tyhle kecy nechci slyšet. Kdybych vám takový votázky pokládal já, tak bych byl raz dva na koberečku před disciplinární komisí za sexuální vobtěžování.“ Postavil se a opucoval se.

Salterová mu věnovala upřímný úsměv. „Každopádně vám to moc sluší. A tím se vás sexuálně obtěžovat nesnažím. Na to mi kriminálka teda fakt neplatí dost.“

„Polibte mi šos,“ opáčil Lively. „A zeptejte se na Archieho nůž. Snažte se získat ten nejlepší popis.“

„Archieho nůž?“

„Jo. Každěj, kdo je nějakou dobu na ulici, u sebe nosí něco na ochranu. Bez toho je život venku moc nebezpečnej.“

KAPITOLA ŠESTÁ

POZOROVATEL 12. KVĚTNA

Seděl v autě, které si pronajal na falešný řidičský průkaz objednaný po internetu, a pozoroval vjezd do parkovacího domu Nemocnice sv. Kolumby vyhrazeného pro lékaře. Nemohl se nechat rozptýlit a odvrátit zrak. Pryč byly doby, kdy auta musela zastavit před závorou. Nová nemocnice si pochopitelně zakládala na moderním vybavení.

Automatické rozpoznávání registračních značek znamenalo, že žena, na niž tam čekal, plynule zajede rovnou do několikapatrové budovy a do nemocnice se dostane chodbou, do které neměl přístup. Ještě před několika lety byl život snazší. Dnes všude narazíte na dvoufázové ověřování při přihlašování na sociální sítě a do e-mailových schránek, otisky prstů na odemčení notebooků a zabezpečení na základě rozpoznání obličeje. Technologie vysávají ze stalkování veškerou zábavu.

Jeho terč řídil Teslu. Bylo to tak tiché vozidlo, že i jeho inスピロvalo k pronajímání aut na elektrický pohon, když to jen trochu šlo. Zjistil totiž, že elektromobilem můžete jet za někým v odstupu jen pár metrů, a pokud je dotyčná osoba myšlenkami jinde, tak si vás nevšimne, ledaže by se z nějakého důvodu otočila.

Už jela, pomalu, snad aby dala pozor na seniory, kteří do nemocnice věčně docházeli prodloužit si svoje zbytečné životy, a brala ohled na ty nedoslýchavé, nevidomé a všechny další,

jež sirény přivázely ke vchodu oné instituce otevřené z peněz daňových poplatníků.

Sklouzl na sedadle trochu níž navzdory tomu, že měl na hlavě kšiltovku, nedávno si vyholil hlavu a naučil se namaľovat si make-upem docela nový obličej. Minulý týden se mu podařilo si vedle ní sednout v nemocniční kavárně, a až když sousední stůl obsadil, zjistil, že muž, se kterým se baví, je policista. Za daných okolností to od něj nebylo jen smělé, ale spíš nehorázné. Ani v nejmenším se mu nezamlouvalo, jak se k sobě měli. Přes rachocení hrnků a vyvolávání připravených objednávek sendvičů měl potíž většinu jejich rozhovoru slyšet, ale ke konci se zdálo, že doktorka Waterfallová s mužem flirtuje a policista nad ní prakticky slintá. To se pozorovateli nelíbilo. Ani trochu.

Pokud by se v Bethině životě vyskytoval policista, bylo by neskonečně těžší se k ní přiblížit, a blízkost znamenala všechno. Obeznačenost s jejími denními návyky, preferencemi i tím, co jí dělá radost a co ji dráždí, přijde vhod při přípravě plánů, protože dříve nebo později se s ní skutečně bude muset nějak vypořádat, ale špehování samotné, to, když se s ní nepozorovaně minul na chodbě nebo jí v supermarketu ukradl z kabelky nějakou drobnost, mu také ulevovalo od zuřivosti. Ještě lepší bylo vloupat se jí do baráku, vlézt jí do postele a ozkoušet její chladivé, bavlněné ložní prádlo.

Zuřivost obnášela mnohem víc než obyčejný vztek, to už dnes věděl. Ryzí zuřivost byla v jádru ledově chladná. Byla spleťtější a víc se podobala Escherově Relativitě než Dantově Infernu. Nedalo se z ní vyhrabat, protože její přitažlivá síla nešla překonat. Nějak se jí však musel zbavit a našel si dokonalý hromosvod.

Musel si však také přiznat, že měl nemocnici vlastně rád. Lidé, které tam vídal, byli slabí, a on se díky tomu cítil silný. Díky zármutku pozůstalých se cítil lidštější. A hlavně tam vždycky vládl takový rozruch, že nemohl přemýšlet.

Každodenní bolehlav se o slovo přihlásil tak náhle a prudce, až svraštil obličej. Na bolest už si zvykl, ale totéž neplatilo o vlně nevolnosti, která se dostavila zároveň. Z analgetik, která užíval, mu od žaludku bylo ještě hůř, ale bez nich by ho bolest hlavy upoutala na lůžko a nevydržel by koukat do obrazovky, což nepřicházelo v úvahu, musel obchodovat. Žil z akcí a podílů – s nízkým rizikem a stabilním výnosem –, které nakupoval z výplaty matčiny životní pojistky. Příspěvek, jež pobíral na péči o otce, nepokryl ani výdaje domácnosti. Nicméně nemusel chodit do žádné kanceláře, trčet tam od devíti do pěti a mít za zády šéfa. Byl sám sobě pánem a mohl si dělat, co chtěl, pokud tedy sledoval trhy a upravoval svoje portfolio dle potřeby.

Při pomyšlení na otce mu došlo, že by se měl vrátit, Beth už je stejně dávno uvnitř. Měl doma práci, dokud pečovatelce nezačne další směna. Rozhodl se na darknetu objednat další deepfake. Falešných videí nechal udělat už několik a nevycházel z úžasu, jak snadné a levné to je. Až bude osvobozen od domácích povinností, zajede k milé paní doktorce domů. Dávno přišel na to, jak se vyhnout bezpečnostním kamerám, které monitorovaly přední a zadní vchod, ale nebyly nastavené tak, aby zabraly celou zahradu a prosklenou verandu. Domácí alarm se dal deaktivovat mnohem jednodušeji, než se veřejnost domnívala, pokud byl člověk ochotný věnovat čas tomu, aby si osvojil, jak ty nejpopsalnější systémy na trhu fungují. Použije univerzální klíče, se kterými trénoval. Něco uvnitř přesune, něco si odtamtud vezme, nebo tam naopak něco nechá.

Občas ho to také nebavilo a ano, příležitostně mu to připadalo jako opravdové zaměstnání. V minulosti jich pár měl, před matčinou smrtí a otcovou mrtvicí. Nebyl hloupý. Sice z něj asi nikdy nebude chirurg, jako je doktorka Beth Waterfallová, ale učil se rychle a byl šikovný.

A hlavně si potřeboval vyrovnat účty. To množné číslo tu odpovídalo.

Pomalů, ale jistě ji hnál na okraj, každý den ztrácela kousíček svého já, a s ohledem na to, že ji už připravil o dceru, přece neměla mít co ztratit dalšího. Na jejich zúčtování dojde. Až uzraje čas.

Prozatím zůstávala Beth Waterfallová jeho hračkou.

KAPITOLA SEDMÁ

TŘETÍ TĚLO Z OSMI

20. KVĚTNA

Sledoval ji nějaký vůz. Divya Singhová se domnívala, že šlo o auto, do něhož nakoukla na parkovišti u supermarketu, ale v té tmě si nemohla být jistá. Mělo stejnou barvu a přibližně stejnou velikost, ale značkám a modelům věnovala pramalou pozornost.

Hledala někoho, kdo by jí poradil, jakým směrem hledat autobusovou zastávku. Trasa linky se nedávno změnila kvůli výstavbě nového developerského projektu a Divya si nyní nebyla jistá, kudy se dostat tam, kam potřebovala. Osvětlení parkoviště se ve spojení s reflexními fóliemi na oknech vozidla postaraly o to, že nedokázala rozpoznat, zda uvnitř někdo je, a tak se vydala pomalu dál a rozhodla se ty tři kilometry domů dojít pěšky. Nákup neměla příliš těžký a výjimečně nepršelo. Ani po padesáti letech ve Skotsku si na ten věčný chlad a zamračenou oblohu nezvykla. Její snoubenec za ní přiletěl ze Skotska do Nového Dillí plný příslibů lepšího života. Obě rodiny se sňatkem souhlasily, její rodiče zcela jistě velmi lákala představa, že si jejich dvacetiletá dcera vezme účetního, který jim bude ve stáří finančně vypomáhat.

Před svatbou pro ni Skotsko bylo pouhým snem a po svatbě poznala novou domovinu skrz růžové brýle novomanželské idylly. To první léto objevovala fascinující krásy Edinburghu, vstřícnost místních v Glasgow i nespoutanou divočinu venkova. Potom se ale spustil déšť a zdálo se, že od té doby neustal,

tedy až na občasné jednodenní výjimky. Snila o dni, kdy by manžel souhlasil, že zbytek svých dnů stráví v Indii, kde by se jim ulevilo od bolestivé artritidy v rukách a chodidlech a kde by se mohli těšit azurovým nebem, byť potaženým městským smogem. Manžel měl však rodinu v Dundee a Divyina naděje na to, že Indii ještě někdy spatří, měsíc za měsícem výrazně slábla.

Vůz jí byl doslova v patách. Divya zalitovala, že se nikdy nemámáhala naučit s mobilním telefonem. Nyní byl manžel s přáteli ve Francii na jakémisi sportovním turnaji, syn se v Londýně dnem a nocí dřel, aby zaopatřil svoje tři děti, které studovaly na vysoké škole, a ona procházela o samotě ulicí, kde domy stály daleko od silnice a přední ploty lemovaly vysoké křoviny, aby se obyvatelé nemuseli koukat na skutečný svět za hranicí svých předzahrád.

Pomyslela si, zda se řidič jednoduše nepotřebuje zeptat na cestu. To bylo velmi dobře možné. Třeba je stejně ztracený jako ona. Snad kdyby se zastavila a ohlédla, tak by dotyčný dojel na její úroveň a oslovil ji.

Ne, zakázal jí mozek. To nedělej. Víš, že to není dobrý nápad. Jdi dál. Nebo ještě lépe, zaboč na příjezdovou cestu k jednomu z těch pěkných domů, zazvoň u dveří a vysvětlí, že ses ztratila a máš obavy. Někdo ti pomůže. Většina lidí je laskavá.

To jí však vlastní zkušenost vždy nepotvrdila. Přesun z Indie do Skotska představoval křest ohněm a kdokoliv, kdo si myslel, že rasismus je záležitostí minulosti, nikdy nikde nežil jako člen menšiny. Nejčastěji to obnášelo pokřikované urážky a nadávky ze strany pubertálních výrostků, ale o nic lepší nebyly ani matky, které ji před školou šeptem pomlouvaly, nikdy ji nevzaly s sebou na kávu a zapomínaly pozvat jejího syna na narozeninové oslavy. Dále by mohla jmenovat praktického lékaře, který se jí donekonečna vyptával na hygienu a intimní život, jako by patřila k nějakému mimozemskému živočišnému druhu, jež zkoumal. Sousedku, která si za deset let nepamatovala její jméno. Banku, kde s ní jednali citelně méně

přátelsky a zdvořile než s ostatními zákazníky. A příležitostně se nachomýtl někdo, kdo předpokládal, že pokud nejste bílý, jste kriminálník. Někdy na ni tito jedinci plivali. Někdy zbili jejího syna. A tak na cizí dveře zaťukat nechtěla.

Ukázalo se však, že to už ani nebylo třeba. Vozidlo, které se drželo za ní, zajelo ke kraji a zastavilo, takže Divya se teď od něj stále více vzdalovala. Řidič jen očividně hledal konkrétní adresu. Jména domů byla těžko vidět – nic tak obyčejného jako čísla popisná jste v tomhle sousedství nenašli. Divya zahnula za roh na ještě širší a řidčeji obydlenou ulici, již lemovala jen hrstka vil, které stály uprostřed obrovských zahrad ve velkých rozestupech, a navíc schované za vysokými stromy. Ani si neuvědomila, že zadržovala dech, ale teď se před ní v mrazivém podvečerním vzduchu zhmotnil. I v květnu dokázala být ve Skotsku zima. Litovala, že si nevzala rukavice. Nákupní tašky se jí zařezávaly do dlaní a rozbolela ji ramena.

Jakmile z ní spadly obavy, uvědomila si, kde je. V jednom z domů o kus dál kdysi byla na schůzce dobrovolníků z řad rodičů, kteří dostali na starost výzdobu maturitního plesu. Syn jí nedal pokoj, dokud se nepřihlásila, a ona mu vyhověla navzdory tomu, že věděla, s jakým ohlasem se to setká, protože malé skupinky blízkých kamarádek, které měly svoje interní vtípky a oblíbené terče drbů, nestály o nikoho dalšího. Tato vzpomínka nepatřila mezi hezké a Divya se zastýděla za svoji negativitu. Manželovi a synovi se ve Skotsku dařilo dobře. Jako rodina si žili celkem pohodlně, ačkoliv se zdálo, že to, jak vysoko se může její muž vyšplhat po firemním žebříčku, má svůj přirozený strop. Syn nicméně vyrostl v novém světě bez přítěže barvy svojí kůže a bez přízvuku, jež si přivezla přes půlku světa ona. Byl sportovně založený, což mu přineslo slušnou partu kamarádů, která přitahovala dívky. Edinburgh měl rád, ale toužil po Londýnu. V osmnácti zamířil na prestižní Londýnskou školu ekonomie a začal budovat svůj život tam.

A byť svoje vnučata neviděla příliš často, stěžovat si opravdu nemohla. Divyini vlastní rodiče jejího syna sotva znali. To byla cena za mezigenerační úspěch a posun vpřed. Od snachy alespoň s železnou pravidelností dostávala fotky. Doma neměla polici ani parapet, jež by nezdobil obrázek ve stříbrném rámečku jednoho z dětí s nějakou trofejí nebo diplomem, uprostřed oslav s týmem nebo v kostýmu na jevišti. Na těchto fotografiích neleželo ani smítko prachu, jak je často brala do rukou a přelešťovala. Bylo načase, aby je zajela navštívit. Syn ji k nim sice zval neustále, ale Divya se obávala, aby nebyla přítě-

Auto do ní najelo tak rychle, že ani nestihla zavřít oči, když se ocitla ve vzduchu. Viděla proto, jak jedna z jejích bot vhodných pro ženu zralého věku vyletěla do stromu opodál. Viděla, jak role kuchyňských utěrek vystřelila z nákupní tašky přes ulici jako raketa. Sledovala, jak se ve vzduchu nad ní otevřela její kabelka a vynořily se z ní všechny její drahocenné drobnosti, v nichž se na okamžik odrazila světla vozidla, a ony tak letmo, ale o to krásněji zazářily na obloze jako umělé hvězdy – rtěnka, kterou dostala od vnučky k Vánocům, ale nikdy nesebrala dost odvahy, aby ji použila, zrcátko po mamince a klíčenka ve tvaru Indie, jež jí přes svou plastovou lacinost přinášela až podivnou útěchu a potěšení. Cítila, jak její vlastní paže pluje vzduchem, jako by patřila někomu jinému, až jí vší silou vrazila do tváře a zlomila nos, než Divya vůbec dopadla na zem. Křupavý zvuk její tříštící se pánve jí připadal spíš jako výstřel, který jí vyjel po páteři a ozvěnou se jí nesl v lebce. A když jí hlava trhla dozadu tak prudce a násilně, že by už nikdy nechodila, i kdyby náraz přežila, spatřila zemi pod sebou v naprosto nepředstavitelně nepřírodném úhlu.

Síla, s níž na chodník dopadla, jí po těle vyvolala řadu drobných explozí trhajících vnitřní orgány a zabodávajících žebra do plicní tkáně. Divya si pomyslela, jak asi budou vypadat vnuččiny svatební šaty. Představovala si, jak syn získá povýšení, pro které tolik dřel, a jak jí volá, aby se s ní o tu skvělou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pozorovatel***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.